

Love Jansson: Kuusi

lyhennetty novellista kokoelmasta Näkymätön lapsi, 1962.

Muumit nukkuivat tapansa mukaan talviuntaan. He olivat nukkuneet jo kuukausikaupalla eivätkä aikoneetkaan herätä kuin keväällä. Joku veti peiton Muumipeikon päältä ja huusi olevansa lopen kylästynyt ja kertoi, että joulukuusi on tulossa.

- Onko jo kevät? Muumipeikko mutisi.

- Kevät? sanoi Hemuli kättä kättä. — Joulukuusi nyt on, etkö käsitä, joulukuusi. Enkä minä ole hankkinut mitään enkä järjestänyt mitään, ja sitten minut lähetettiin kesken kaiken kaivamaan teitä esiin. Ja kaikki juoksevat ympäriinsä kuin hullut, eikä mikään ole valmista...

Sitten Hemuli tömisteli takaisin portaita ylös ja meni ulos kattoluukusta.

- Äiti, herää, Muumipeikko sanoi pelästyneenä. — On kuulemma tapahtunut jotain kamalaa. Sanovat sitä joulukuusiksi.

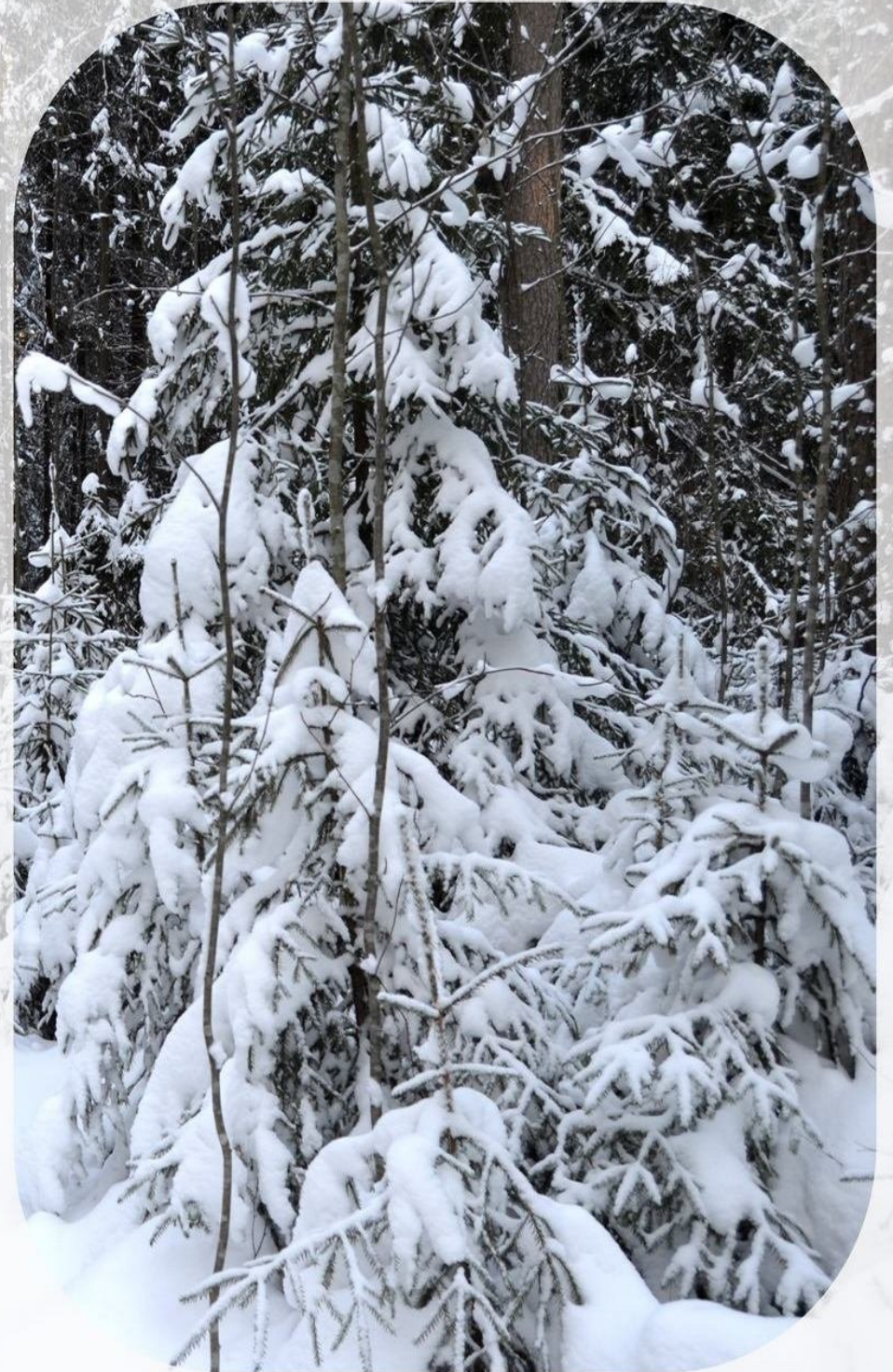
- Mitä sinä tarkoitat? kysyi äiti ja työnsi kuononsa näkyviin.

- En oikein tiedä, sanoi Muumipeikko. — Mutta mitään ei ole järjestetty ja kaikki juoksevat ympäriinsä kuin hullut. Ehkä on taas tulva.

- Rauhoittukaa, Muumipappa sanoi. — Ennen kaikkea rauhoittukaa.

Taivas oli sininen, kuten tavallisesti, niin että tällä kertaa ei voinut olla pelkoa tultasyöksevästä vuoresta. Mutta koko laakso oli täynnä valkoista vanua, se peitti vuoret ja puut ja joen ja koko talon. Ja oli kylmä, vielä kylmempi kuin huhtikuussa.

- Tätäkö sanotaan joulukuusiksi? kysyi isä hämmästyneenä. Hän otti kypäläänsä vanua ja katsoi sitä. — Onkohan tämä kasvanut maasta? hän aprikoi.

- Mutta isä, sehän on lunta, sanoi Muumipeikko. Hemulin täti viiletti ohi potkukelkallaan, jonka istuimella oli pieni kuusi.
- Vai niin, olette vihdoinkin heränneet. — Pitäkää varanne, että saatte kuusen ennen pimeän tuloa.
- Mutta miksi? aloitti Muumipappa.
- En minä ehdi puhua teidän kanssanne, täti huusi olkansa yli ja potkutteli matkoihinsa.
- Hän sanoi ennen pimeän tuloa. Se vaarallinen tulee tänä iltana...
- Nähtävästi kuusta tarvitaan jonkinlaiseksi suojaksi, tuumi isä.
- Ottakaa kaulaliinat ja tossut, kun menette hakemaan sitä kuusta. Minä yritän sillä aikaa lämmittää hiukan kaakeliuuneja.

Isä päätti valita suuren kuusen.

- Onkohan tarkoitus, että me piiloudumme siihen? Muumipeikko kysyi.
  - En tiedä, isä sanoi.
- Äiti oli lapioinut kotona kuistin puhtaaksi lumesta ja ottanut esille pelastusvyöt ja aspiriinia, isän pyssyn ja lämpöisiä kääreitä.
- Jaaha, tässä on sitten kuusi, Muumipeikon isä sanoi.
  - Kunpa nyt vain tietäisi mihin sitä käytetään. Eräs väitti, että se täytyy pukea.
  - Ei meillä ole niin suuria vaatteita, äiti sanoi huolestuneena.
  - Tiedätkö sinä, miten kuusi puetaan? kysyi Niiskuneiti. Ehkä kauniilla tavaroilla.
  - Jos kerran kuusi on laitettava niin kauniiksi kuin suinkin, niin tuskinpa sitä pidetään piilopaikkana. Varmaan sillä lepyttelään sitä vaarallista.

He kantoivat heti kuusen pihalle ja istuttivat sen lujasti lumeen. Sitten he alkoivat koristaa sitä latvasta lähtien kaikella kauniilla, mitä vain keksivät.

- Katso meidän kuustamme, Muumipeikko huusi Hemulin tädille, joka kiirehti ohi.
- Varjelkoon! hän sanoi. — Mutta te olettekin aina olleet kummallisia. Nyt minun täytyy mennä... Täytyy laittaa ruokaa ennen kuin joulu tulee.
- Ruokaa? toisti Muumipeikko ihmetellen. — Syökö joulu?
- Luuletteko te, että joulusta selviää ilman ruokaa? hän sanoi kärsimättömästi ja potkutteli tiehensä rinnettä alas.

Äiti ahersi koko iltapäivän. Ja juuri ennen hämärän tuloa joulun ruoka oli valmiina pienissä kupeissa kuusen ympärillä. Oli mehua ja viiliä ja mustikka-piirakkaa ja vatkattua munaa ja kaikenlaista muuta, mistä muumit pitivät.

- Mahtaakohan joulu olla hyvin näлкäinen? kysyi äiti levottomana.

Laaksossa alkoivat valot syttyä kaikkiin ikkunoihin.

Muumipeikko meni sisään ja keräsi kaikki kynttilät, jotka löysi.

Hän pisti ne lumeen kuusen ympärille ja sytytti varovasti toisen toisensa jälkeen, kunnes hangessa paloi kokonainen liekkimeri pimeyden ja joulun lepyttämiseksi. Vähitellen laaksossa tuli aivan hiljaista; kaikki olivat kai menneet koteihinsa ja istuivat ja odottivat tulevaa vaaraa.

Sitten Muumiperhe meni taloonsa etsimään lahjoja. Isä valitsi parhaan haukiuistimensa, joka oli hyvin kauniissa rasiassa. Hän kirjoitti kanteen "Joululle" ja pani rasian pihalla hankeen. Ja äiti aukaisi salaisimman laatikkonsa ja otti esiin kirjan, jossa oli värillisiä kuvia, ainoan värikuvakirjan koko laaksossa.

Muumipeikko pakatoi jotain niin hienoa ja salaista, ettei kukaan saanut nähdä sitä. Eikä hän edes jälkeenpäin keväällä kertonut, mitä oli antanut lahjaksi.

Sitten he kaikki istuutuivat lumeen odottamaan onnettomuutta.

Kika kului, mutta mitään ei tapahtunut.

- Hauskaa joulua, Nyyti kuiskasi kainosti.

- Sinä olet kyllä ensimmäinen, jonka mielestä joulu on hauska, sanoi Muumipappa. — Etkö sinä ollenkaan pelkää mitä tapahtuu, kun se tulee?

- Sehän on täällä, Nyyti mutisi ja istuutui sukulaisineen lumeen. — Saako katsoa? Teillä on ihmeellisen kaunis kuusi.

- Ja noin paljon ruokaa, sanoi joku sukulaisista haikeasti.

- Ja oikeita lahjoja, sanoi joku toinen sukulainen.

Tuli hiljaisuus. Kynttilät paloivat tyyneessä yössä liikkumattomin liekein. Nyyti ja hänen sukulaisensa istuivat aivan hiljaa. Saattoi tuntea, miten he ihailivat ja kaipasivat, se tuntui yhä voimakkaammin.

- Olkaa hyvät, kaikki on teidän.

Nyyti ei ollut uskoa korviaan. Hän asteli varovasti kuusta kohti, ja hänen perässään tuli koko rivi sukulaisia ja ystäviä viikset hartaudesta väristen.

Heillä ei ollut koskaan aikaisemmin ollut omaa joulua.

Muumiperhe tassutteli kuistille ja piiloutuivat pöydän alle. Mitään ei tapahtunut.

Vähitellen he alkoivat varovasti kurkistella ikkunasta ulos. Pikku Nyytit istuivat ulkona ja söivät ja joivat ja aukaisivat paketteja ja heillä oli hauskeempaa kuin koskaan ennen. Lopulta he kiipesivät kuuseen ja kiinnittivät palavat kynttilät sen oksille.

Muumit katsoivat taivaalle, joka oli kaukainen ja tumma mutta uskomattoman täynnä tähtiä, niitä oli tuhat kertaa enemmän kuin kesällä. Ja suurin niistä riippui suoraan heidän kuusensa latvan yläpuolella.

- Minä en enää pelkää joulua, sanoi Muumipeikko.

Sitten he menivät sisään jatkamaan uniaan odotellessaan kevättä.

